

hr. Kim Andersen i de to modsvarende hensyn, der skal tages i sådan nogle sager.

Men desværre er der jo ikke tale om lutter lykke. Gummiparagrafferne i det nye lovforslag er talrige. Således er der lagt op til en betydelig centralisering af magten hos ministeren. Det er fremover ministeren, der alene – og jeg kan forstå på hr. Kim Andersen fortsat alene – skal vurdere, om arkivalier kan få forlænget tidsfristen ud over de 20 år.

Der er ingen instanser, selv om der er gode forslag om det, hvor brugerne af arkivalier kan henvende sig med klager eller har mulighed for at komme med indvendinger mod ministerens beslutninger. Kulturministeren har dermed gjort sig til enerådig smagsdommer. Dette på trods af talrige anbefalinger fra brugernes side, det være sig Dansk Journalistforbund, universiteter og andre med høringsret.

Det er ikke kun brugerne, der overses. Konsekvensen af nedsættelse af tilgængeligheden til offentlige arkivalier fra 30 år til 20 år medfører en betydelig øget udgift hos dem, der skal aflevere og screene arkivalierne. Hvis denne udgift ikke dækkes af kulturministeren, er der endnu en ny udgift, der vil blive tørret af på de i forvejen hårdt prøvede kommunale og statslige myndigheder.

Det positive signal om at sænke tilgængeligheden er ren kosmetik, når det af samme lovforslag fremgår, at myndighederne ikke behøver at aflevere deres arkivalier, før de er 30 år gamle.

Når der ikke gælder de samme regler for, hvornår myndighederne skal aflevere deres arkivalier til Statens Arkiver, som for, hvornår de skal være tilgængelige for offentligheden, hvad er det hele så egentlig værd? Så er der ikke længere tale om ægte åbenhed, men derimod om en legitim grund for myndighederne til fortsat at holde fast i vigtige dokumenter, de ikke ønsker tilgængelige for offentligheden efter deres egne kriterier.

Det er altså faktisk alt i alt lykkedes for kulturministeren at fremsætte et lovforslag, der ikke udtrykker nogen form for reel brugerindflydelse, men erstatter kulturministeren med de smagsdommere, den borgerlige regering er så bange for.

Kl. 20.10

Trods disse overvejende negative bemærkninger om lovforslaget i den foreliggende form vil jeg give et tilsagn om, at vi med henblik på at skaffe forbedringer på de indlysende svage punkter i lovforslaget aktivt vil medvirke til ud-

valgsarbejdet. Og jeg kan sådan set godt allerede på nuværende tidspunkt annoncere, at der vil være byger af afklarende spørgsmål, som vi kan vende tilbage til under udvalgsarbejdet.

Louise Frevert (DF):

Når man skal vedtage et lovforslag som dette, er det utrolig vigtigt, at hvert sandkorn bliver vendt. Derfor synes jeg også, det er fornuftigt, at kulturministeren har udfærdiget et helt nyt lovforslag i stedet for at lave lappeløsninger på en gammel gældende lov og med dette nye lovforslag får sat fokus på nye tiltag, samtidig med at man har bevaret en del fra den gamle lov, som var yderst fornuftigt.

Af bemærkningerne til lovforslaget kan man konkludere, at det ikke har været muligt at skabe fuld enighed imellem arbejdsgruppen, brugerrepræsentanter og ministeriet hele vejen igennem, men det kan man vel ikke fortænke interessenterne i. De steder, hvor der decideret har været tvistigheder, mener jeg, at problemet er blevet løst ved at give ministeren en bemyndigelse til i sidste ende at være beslutningstager.

Ligeledes er det fornuftigt, at private interessenter nu kan blive omfattet af arkivloven. Sådan som dette lovforslag er blevet udarbejdet, er det ikke muligt med misbrug, og personbeskyttelsesdata skulle også være bevogtet efter alle kunstens regler.

Vi mener også i Dansk Folkeparti, at nedsættelsen af den almindelige tilgængelighedsfrist fra 30 år til 20 år er et rigtigt tiltag, idet gennemsigthed og åbenhed er den rette vej at gå.

Interessenterne har ikke kunnet blive enige om, hvorvidt man skulle have en nedsættelse fra 80 års tilgængelighedsfrist til 75 år, men man har nu vedtaget 75 år, og det mener vi er rimeligt.

Lovforslaget giver desuden mulighed for, at man kan gå ind og undersøge ting i arkiverne med dispensation, hvis dette skulle være nødvendigt, og ligeledes giver lovforslaget også mulighed for, at man kan bevare ting ulæst, indtil det er lovligt at offentliggøre dem.

Der har været en del skrivelser om digitaliseringsprocessen, og det synes jeg også at er håndteret fint i loven ved at give ministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om tidspunktet for aflevering af arkivalier, der er lagret på elektronisk medium. Selvfølgelig vil der være en del ekstra ressourcer, der skal bruges på at opdatere lige præcis dette elektroniske område, men det lyder, som om der er taget fuld højde for det.